

forfringsloven, Sygefællesloven, den nye Toldlov, den nye Fattiglov, Forslaget om Brændevins- og Skatten — berører jo alle mere eller mindre den økonomiske Side i vort Samfund, og det kan vistnok næppe feile, at det er de Forordninger, der ere stillede fra neden af, og de Røster, der have lydt derfra, der have foranlediget Regjeringen til at fremkomme med disse Forslag. Jeg gjentager, at det er glædeligt, at der endogsaa fra denne Regjering kan lægges Mærke til de Krav, der stilles i Befolkningen; men jeg skal samtidig sige, at selv om Villien er tilstede, som jeg ikke skal tillade mig at benegte, til at ville gjøre noget Godt i den Retning, saa vidne de fremsatte Lovforslag om, at Evnen mangler. De Love, der ere fremsatte, ere ikke af den Bestaaffenhed, at de paa nogen Maade kunne tilfredsstille de Krav, der stilles af de store brede Lag i Folket, dem, der særlig trænge til Reform. Man vil maaske sige, at saa er det godt, at der nu er kommet flere Folk end tidligere paa Thinge til at forklare, hvorledes det ser ud nede i Befolkningen, og hvad der trænges til. Men dertil skal jeg sige, at jeg tror ikke, at der tages noget Hensyn til, hvad der siges fra vor Side, jeg tror ikke, at Regjeringen vil tage noget Hensyn dertil. Jeg skal saaledes tilbagefalde i Grundringen, at i 1884 fremsatte Regjeringen et Alderdomsforsørgelseslovsforslag, hvilket Lovforslag blev priist i høie Toner fra Høres og fra Regjeringens Side. Hvorledes det forholder sig med dette Forslag, vide vi jo Allesammen. Det blev selvfølgelig angrebet fra vor Side, idet Forslaget ikke var af den Bestaaffenhed, at det paa nogen Maade kom dem til Hjælp, som det burde komme til Hjælp; aldeles ikke, det var snarere af den Bestaaffenhed, at den Fattige i Befolkningen kom til at være og betale til den Bedrestillede. Det er jo ikke den Veie, vi skulle gaa, naar vi skulle hjælpe de Trængende i Samfundet. Man havde derfor ventet, at denne Kritik vilde blive tagen i Betragtning, man havde troet, at Regjeringen vilde have taget Hensyn til, hvad der blev sagt i den Henseende og saa paa et senere Tidspunkt have fremsat et Forslag om Alderdomsforsørgelse i en bedre Skikkelse. Men det har man ikke set Noget til, aldeles ikke. Dette Angreb, der kom fra Befolkningens Side, medførte ikke, at der blev forelagt en bedre Lov, ingenlunde, men at Loven blev lagt til Side, begravet, saa at vi ikke oftere have set den. Ja, vi have endogsaa oplebet dette, at man nu siger, at der ikke foreligger tilstrækkelige Forarbejder til, at der kan fore-

lægges en nogenlunde antagelig Alderdomsforsørgelseslov i dette Thing. Nei, man kan derfor ikke have nogen Tro til, at det kan nytte, hvad der kommer frem fra vor Side i den Retning, og derfor det er, hvad jeg bemærkede før, saaledes, at det er Mangel paa Evne og Forstaaelse af, hvad der forlanges i Befolkningen, mene vi, at der bør gjøres Noget for, at denne Regjering, som vistnok ikke let viger fra den Blads, den har, kunde komme til Forstaaelse af, hvad der trænges til i de brede Lag. Regjeringen har jo gjentagende sammensat Arbejderkommissioner for at komme til Forstaaelse i den Retning. Det kan man selvfølgelig ikke fortænke den i, eftersom Regjeringens Medlemmer selv efter de Stillinger, de beklæde i Samfundet, ikke se sig i Stand til at komme til Kundskab om, hvor Skoen trykker, saa det kan være rigtigt, at den ned sætter Arbejderkommissioner for at undersøge Forholdene og komme til Klarhed i den Retning. Men hvad har Regjeringen altid gjort, naar den har sammensat en Arbejderkommission? Den har taget sine egne Folk, de Bedrestillede i Samfundet, som altid se ensidig og ikke paa den Maade, som de burde se. Hvorfor har Regjeringen ikke, naar den har nedsat en Arbejderkommission, taget mindste Hensyn til den store Befolkning, til det store Arbejderparti? Jeg vil haabe, at hvis man oftere ned sætter en Arbejderkommission — og jeg vil anbefale, at man gjør det, hvis man ikke paa anden Maade kan komme til Forstaaelse af, hvad der er Trang til — man da ikke vil gjøre den saa ensidig, som de tidligere Kommissioner have været; men at man vil henbende sig til os for at supplere den, og vi skulle gjøre det med ærlige Folk, Folk, som ville fremlægge Sagen paa en saadan Maade, at Regjeringen kan have Fordel deraf, hvis den i Virkeligheden vil lære at kende, hvad der rører sig i Befolkningen. Det kunde være passende, om en saadan Kommission blev sammensat med Halvparten fra begge Sider. Det er jo i allerhøjeste Grad urigtigt, naar der skal gjøres Noget for at komme til Kundskab om disse Forhold, at man da ned sætter en ensidig Kommission. Grunden til, at jeg i Dag har gjort disse Bemærkninger, er, for at Regjeringen skulde søge, ikke at ned sætte en Kommission, som skulde arbejde i 5 Aar, men en Kommission, som i Løbet af Sommeren kunde komme til Klarhed over de Forhold, hvorunder vor store, brede, almindelige, fattige Befolkning lever, saaledes at vi kunne faae praktiske og gode Reformforslag forelagte til den kommende